

ΚΕΙΜΕΝΟ

"Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Ἐδώμ, ἐρύθημα ἱματίων ἐκ Βοσόρ, οὕτως ὠραῖος ἐν στολῇ βία μετὰ ἰσχύος; Ἐγὼ διαλέγομαι δικαιοσύνην καὶ κρίσιν σωτηρίου"

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

"Ποῖος εἶναι, αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦλθεν ἀπὸ τὴν ἐκπροσωποῦσαν τοὺς ἐχθρούς τῆς νέας Ἱερουσαλήμ Ἰδουμαίαν, ἐκ τῆς πόλεως Βοσόρ μέ κόκκινα ἱμάτια; Ποῖος εἶναι ὁ τόσον πολὺ ὠραῖος μέ στολὴν πολεμικὴν, βαδίζων ἐσπευσμένως καὶ μέ δύναμιν; Ἐγὼ εἶμαι ὁ κηρύττων δικαιοσύνην καὶ δύναμαι νά ἀποδίδω αὐτὴν εἰς τοὺς ἀδικουμένους καὶ νά σώζω αὐτούς"(Ἀπὸ τὴν "ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ μετὰ συντόμου ἐρμηνείας" τοῦ Π.Ν.Τρεμπέλα" , ἔκδοση "Ο ΣΩΤΗΡ")

ΣΧΟΛΙΟ

"Ὁ εὐαγγελιστὴς Προφήτης, ὁ ὁποῖος πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ ὀλοκλήρους αἰῶνας περιέγραψε μέ τόσην σαφήνεια τὸ σταυρικὸν πάθος τοῦ Κυρίου, προεῖδε καὶ προεφήτευσε καὶ τὸν θρίαμβον, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς σταυρικῆς Του θυσίας ἐπρόκειτο νά συντελεσθῆ. Βλέπει λοιπὸν ὁ Ἡσαΐας — διότι περὶ αὐτοῦ τοῦ Προφήτου πρόκειται — βλέπει εἰς μίαν προφητικὴν του ἔκστασιν νά παρουσιάζεται ἓνα μυστηριώδες πρόσωπον. Τόσον ἡ ἐμφάνισις ὅσον καὶ ἡ ἐνδυμασία του προεκάλεσαν ἀμέριστον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Προφήτου. Ἐκπληκτος καὶ συγκινημένος ἀναφωνεῖ: «Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Ἐδώμ; Ἐρύθημα ἱματίων ἐκ Βοσόρ, οὕτως ὠραῖος ἐν στολῇ, βία μετὰ ἰσχύος;» (Ἡσ. ξγ' 1). Ποῖος εἶναι ὁ νικητὴς αὐτὸς πού δὲν ἐγνώρισεν ἦτταν, πού κατενίκησε τοὺς ἐχθρούς του; Ποῖος εἶναι ὁ ἀκατάβλητος αὐτὸς πολεμιστὴς μέ τὸ ἐπιβλητικὸν βλέμμα, ὁ ἀκμαῖος, ὁ ἀήττητος, τοῦ ὁποῖου τὰ ἐνδύματα εἶναι ἐρυθρά; Ἄλλ' ἰδοὺ. Ὁ ἔνδοξος καὶ ἐπιφανὴς νικητὴς προθυμοποιεῖται νά ἀπάντησῃ ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἀπορίαν τοῦ Προφήτου.

Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος «διαλέγομαι δικαιοσύνην καὶ κρίσιν σωτηρίου». Εἶμαι ὁ ἀγαπῶν καὶ διδάσκων τὴν δικαιοσύνην, ὁ παρέχων τὸ ἔλεος καὶ τὴν σωτηρίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Μόνος μου ἐπετέλεσα τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνέλαβον. «Ληνὸν ἐπάτησα μονώτατος». Δι' αὐτὸ τὰ ἱμάτιά μου εἶναι ἐρυθρά. Καὶ ἐνίκησα καὶ ἐθρίαμβευσά.

«Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Ἐδώμ;» Ὡ ἀδελφέ μου, δὲν βλέπεις λοιπὸν ἐδῶ εἰς τὸ μυστηριώδες αὐτὸ πρόσωπον τῆς προφητικῆς ὀπτασίας, εἰς τὸν ἥρωϊκὸν αὐτὸν ἀγωνιστὴν, δὲν βλέπεις τὸν θεῖον καὶ οὐράνιον Σωτῆρα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους; Ἀπὸ τότε πού ὑπεδουλώθη ἡ ἀνθρωπότης εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἐστέναζε κάτω ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Ἄδου, ἐπόθει λυτρωτὴν. Ἐλαχταροῦσε νά ἴδῃ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας θὰ ἐθραύοντο καὶ ἐλευθέρῃ ἢ κτίσις θὰ ἀνυμνοῦσε τὸν ἐλευθερωτὴν τῆς.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, αὐτὸς ὡς ἀντιπρόσωπος καὶ λυτρωτὴς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐπλήρωσε διὰ τὸ χρέος τῶν ἰδικῶν μας ἁμαρτιῶν. Ἐρωτᾷ ὁ Προφήτης διατὶ εἶναι ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια τοῦ ἐνδόξου τούτου νικητοῦ. Ἄλλὰ ἡμεῖς σήμερον δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νά ἐρωτήσωμεν. Ἡξεύρομεν ὅτι τὰ ἐνδύματα τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ μας, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἐκοκκίνισαν ἀπὸ τὸ πανάγιον αἷμα Του, τὸ ὁποῖον ἐχύθη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ φρικτοῦ μαρτυρίου. Ἀπὸ τὸ σκληρὸν φραγγέλωμα, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν ὑπέβαλαν οἱ ἀνάληγτοι στρατιῶται τῆς Ρώμης, καὶ ἀπὸ τὰ τρυπήματα τοῦ ἀκανθίνου στεφάνου καὶ ἀπὸ τὰς πληγὰς τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν Του ἔρρευσε ἀφθονον τὸ πανάγιον αἷμα καὶ διεπότισεν ὅχι ἀπλῶς τὰ ἐνδύματά Του, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν.

Ἀλλά τί μὲ αὐτό; Τὴν τρίτην ἀπὸ τῆς σταυρώσεώς Του ἡμέραν ἔνδοξος νικητῆς τοῦ θανάτου ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ τάφου καὶ ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τῶν μαθητῶν Του. Θὰ ἴμποροῦσαν καὶ ἐκεῖνοι τότε, φοβισμένοι καθὼς ἦσαν, νὰ ἐρωτήσουν ὅπως ὁ Προφήτης: «Τὶς οὗτος ὁ παραγενόμενος;», διὰ νὰ ἀκούσουν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἀναστάντος: Εἶμαι ὁ Διδάσκαλός σας. Εἶμαι ὁ «Κύριος τῶν δυνάμεων, ὁ κραταῖος καὶ δυνατός» (Ψαλμ. κγ' 8), ποὺ ἐξεπόρθησα τὰ σκοτεινὰ τοῦ Ἄδου βασιλεία καὶ τώρα θριαμβευτῆς «ἀναβαίνω πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ πατέρα ὑμῶν καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν» (Ἰωάν. κ' 17).

Βλέπεις, ἀδελφέ μου, ποῖος πανένδοξος νικητῆς εἶναι ὁ Ἀρχηγός μας; Δὲν ὑπάρχει ἐχθρὸς τὸν ὁποῖον ἐκεῖνος νὰ μὴ κατενίκησε. Θάνατος, Ἄδης, δαίμονες τρέμουν καὶ ὀλολύζουν ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀκατανίκητον ἐξουσίαν, εἰς τὴν θεῖαν δύναμιν, εἰς τὴν θεῖαν προσταγὴν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Καὶ ἐὰν οἱ ἐχθροὶ μας αὐτοὶ ἐκμηδενίζονται μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς πίστεώς μας, πόσω μᾶλλον οἱ ἄλλοι ἐχθροὶ, εἴτε ἄνθρωποι εἶναι αὐτοὶ εἴτε ἡ δύναμις τῆς ἁμαρτίας, ἢ ὅποια μᾶς ὠθεῖ πρὸς τὸ κακόν; Χριστιανοί, μὴ φοβεῖσθε, ἀνακράζει ὁ θεῖος εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης. Εἰς οἰανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν εὐρίσκεσθε, πατέρες ἐὰν εἴσθε, παιδιὰ ἐὰν εἴσθε, νεανίσκοι, γέροντες, «ἰσχυροὶ εστε... καὶ νενικήκατε τὸν πονηρόν» (Α' Ἰωάν. β' 14). Ὅλοι μαζὶ καὶ ὁ καθένας ἰδιαιτέρως, ὑπὸ οἰασδήποτε συνθήκας καὶ ἂν εὐρίσκεσθε, ἴμπορεῖτε νὰ ἐπαναλαμβάνετε μὲ πλήρη καὶ ἀπόλυτον τὴν βεβαιότητα καὶ τὴν πεποίθησιν τῆς τελικῆς νίκης «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ» (Φίλιπ. δ' 13). Ὅπως ὁ Ἀρχηγός μας μόνος του κατετρόπωσε καὶ κατενίκησεν ὅλας τὰς σκοτεινὰς δυνάμεις, ἔτσι καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν Ἐκεῖνου θὰ ἀναδεικνύμεθα νικηταὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ θριαμβευταὶ κατὰ τοῦ κακοῦ.

Πανάγαθε καὶ παντοδύναμε Κύριε, πόσον ἐνισχυόμεθα, ὅταν ἀναλογιζώμεθα ὅτι ἀρχηγόν μας ἔχομεν Σέ, τὸν αἰώνιον Νικητὴν τῆς ἁμαρτίας, τοῦ πόνου, τοῦ θανάτου! Μὴ μᾶς ἀφήνης ποτὲ μόνους, ἀλλὰ ἡ χάρις Σου καὶ ἡ δύναμις Σου ἅς μᾶς συνοδεύουν καὶ ἅς μᾶς περιβάλλουν πάντοτε εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς προσπαθείας μας ἐναντίον τοῦ κακοῦ. Ναί, Κύριε, μὴ μᾶς ἀφήνης μόνους, οὔτε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ πειρασμοῦ οὔτε κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἡρεμίας, ὅταν ὑπάρχη κίνδυνος νὰ ἐμπιστεώθωμεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας. Σὺ, ὁ ἔνδοξος νικητῆς τῆς ἁμαρτίας, νὰ μᾶς παραστέκης πάντοτε, ἀόρατος προστάτης καὶ φρουρός, ἐνισχύων τὴν θέλησίν μας, ὥστε νὰ παραμένῃ ἄκαμπος, βοηθῶν ἡμᾶς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς μας διὰ νὰ ἀνθιστάμεθα κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς τὸ ἅγιον θέλημά Σου. Ὅταν δὲ καὶ πάλιν θὰ ἔλθῃς «περιβεβλημένος ἱμάτιον βεβαμμένον ἐν αἵματι» (Ἀποκ. ιθ' 13), ἐν τῷ τιμίῳ αἵματί Σου, εὐδόκησον νὰ συγκαταριθμήσης καὶ ἡμᾶς μεταξὺ τῶν λυτρωμένων, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ χαρίσης κληρονομίαν ἔνδοξον καὶ αἰώνιον, τὴν οὐράνιον Σου βασιλείαν. Ἀμήν. (Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Ἀρχ. Χριστοφ. Παπουτσοπούλου "Χριστὸς ἀναστάς", ἔκδοσις "Ο ΣΩΤΗΡ").